

www.dundaga.lv

Izdzīvot savu dzīvi!

Tieši dienu pirms valsts svētkiem desmit gadu jubileja ir *Dundadzniekam*. Jā, laiks pagājis ātri! Un, lai gan nebūt ne visi pirms 10 gadiem izvirzītie mērķi ir sasniegti, iekšējā balss apgalvo, ka labā un veiksmīgā ir bijis par kriptu vairāk. Par to liels paldies jums, lasītāji, un jums, mūsu sāptieji un *aprstītīte* cilvēki, kuru dzīves ir nedalāmi savijušās kopā ar mūsējām!

Ar cieņu

Alvin Snow

— Kā atnācāt uz Kolku?

Kolhozs iedeva dzīvokli *Vagaros*, pretī baznīcai, un tur pavadījām ilgus gadus. Gandrīz visus brīvos brīžus dzīvoju tikai pa baznīcu. Tā jau bija krietni izpostīta, bez logiem, ar bojātu jumtu, bet vietējie dauzījās, gan pieaugušie, gan bērni, nāca postīt vēl. Gribēja pat mūrus izkalt! Tā uzreiz sāku sargāt. Kaimiņi brīdināja: tevi taču milicija paņems! Bet man bail nebija. Pastāvēju uz to, ka nevienu ēku nevajag ārdīt.

— Noproto, ka jūs sargājāt ļoti nopietni. Kā to varēja savienot ar darbu?

— Visai ātri aizgāju pensijā. Bet postīt jau lielākoties nāca pa vakariem, pa brīvdienām. Nemītējās pat Atmodas laikā, kad jau bija savesti instrumenti un materiāli restaurēšanai.

Zivjapstrādes fabrika padomju laikos dievnamu izmantoja par makulatūras nolik-tavu. Ar sapresētām kartona kastēm baznīca bija piekrauta līdz augšai. Kad sākās restau-rācija, aicināju vietējos talkā. Atsaucās dau-dzi. 1991. gada 10. X bija pirmā restaurācijas diena. Rīgas restaurācijas birojs par strādniekiem pieņēma vietējos. Būvdarbus vadīja Krastīņš no Talsiem.

Bet arī tad vēl nebija miers. Dažs labs gri-
bēja iztirgot materiālus pa labi un kreisi, div-
reiz zagļus noķēra. Reiz septiņos no rīta es-
mu baznīcā un skatos, ka piebraukusi auto-
mašīna un tajā jau stellē zāģmateriālus. Ie-
rauga mani – šokā. Nebija domājuši sastapt
tādā agrumā. Nu stostās, ka daudz jau vi-
ņiem nevajagot. Saku, lai tūlīn krauj ārā, ja

Par mūža ieguldījumu. Dzidru Bērziņu par milzīgo ieguldījumu Kolka evaņģēliski luteriskās baznīcas atjaunošanā un popularizēšanā.

Gada cilvēks Dundagas novadā. Baibu Dūdu par ieguldījumu Dundagas pils attīstībā un tās atpazīstamībā, kā arī par labi sarīkoto Kurzemes Dziesmu dienu.

Gada jaunietis Dundagas novadā. Lieni Rumpi par iegūto atzinību Latvijas izcilnieku vidū.

Gada uzņēmums Dundagas novadā. SIA Vilnas fabrika par uzņēmuma attīstīšanu, apzināti ieguldot reklāmā, saņēmusi telpas, uzlabojot ražošanu, kļūstot videi draudzīgākam, par aktīvu darbību tirgos, konkursos, tūristu piesaisti Dundagai. **SIA Līcis 93** par sudraba medaļas iegūšanu starptautiskajā izstādē Maskavā, par ilgtspēju, stabilitāti attīstībā, sociālo atbildību un atsaucību, ziedojot līdzekļus novada pašākumiem.

Gada varonis Dundagas novadā. Ēvaldu Spridzānu par Lūcijas Hausmanes izglābšanu no ugunsgrēka, riskējot ar savu dzīvību.

negrib policiju. Citreiz atkal krāsu gribēja nozagt. Noķēra! Daži solīja mani ar visu būdu nodedzināt...

Cilvēki ir ļoti dažādi. Kamēr nav nekādas darišanas, tikmēr liekas, ka viss ir kārtībā. Kopumā — smagņēja tauta. Netrūka skaidro, aizdomīgo, kam likās, ka restaurācijai domāto naudu vācu pati sev. Es visu naudu, ko dabūju no sponsoriem, pārskaitīju uz kontu.

— Kas ziedoja? Un kā savācāt acīmredzot prāvos līdzekļus?

— Pirmo naudiņu, 20 000 rubļu, iedeva *Banga*, ko toreiz vadīja Gunārs Trukšāns. Kādi seši vietējie samaksāja no savām paju naudām. *Libiešu krasts* trīs mēnešus sedza visus iedzīvumus. Aldons Zumbergs ziedoja naudu. Pati braucu uz Rīgu. Kur vien redzēju kāda uzņēmuma izkārtni, tur gāju iekšā un stāstīju savu vajadzību. Raimonds Pauls mums atstāja krietnu summu. Līdzko sākās restaurācija, brauca dikti daudz ekskursantu, un viņi arī ziedoja — pa simtam, pa trim. Lustrām naudu atvēlēja kāds bijušais kolcinieks no Salacgrīvas — laikam 800 dolārus. Beigās tomēr vēl palikām firmai parādā. Toreizējā pagasta padomes priekšsēdētāja Maija Rēriha bija ļoti atsaucīga, un pašvaldība sedza šo summu.

Restaurēja divus gadus. 1993. gada 5. IX atjaunoto baznīcu iesvētīja arhibīskaps Jānis Vanags un toreizējais draudzes mācītājs Vilnis Jansons.

Šogad atšķirsies kārtība, kā godinās novada ļaudis, kas saņems domes apbalvojumus. Par to stāsta Kultūras pils direktore Baiba Dūda.

Goda nosaukuma piešķiršana ir pagasta laikā radīta tradīcija, kas izveidojusies kā stabila vērtība. Tas ir veids, kā pašvaldība var iedzīvotājiem pateikt paldies par darbu un sabiedrisko aktivitāti.

Apvienojoties Dundagas un Kolkas pagastam, ir radusies nepieciešamība mainīt iepriekšējo ierasto kārtību. Lai gan esam viens novads, līdz šim kolciniekus godināja Kolkā, bet dundadzniekus — Dundagā.

Šogad mainīta balvas pasniegšanas kārtība: tās pasniegs novada vadība Dundagā novada centrā. 18. XI plkst. 16.00 Dundagā notiks slēgts pasākums, kurā novada vadība apbalvos godināmos, pēc tam kolcinieki dosies uz Kolku, bet dundadzieņieki – paliks Dundagā. Katram savā pagastā būs iespēja sirsnīgā gaisotnē sveikt godināmos un baudīt svētku koncertu. Vakara pasākums sāksies plkst. 18.00 Dundagas pilī un 19.00 Kolkas tautas namā.

Diāna Silina

Diāna Silīna

Dundaqā

18. XI plkst. 11.00 svētku dievkalpojums Dundagas baptistu baznīcā. Plkst. 18.00 Latvijas proklamēšanas dienas pasākums, labāko ļaužu godināšana. Plkst. 21.00 balle ar grupu *Sākums*, ieeja Ls 2.

24. XI plkst. 10.00 pilī Leļļu teātra izrādē *Kas zakīti pasaraqās?*, ieeja Ls 1.

25. XI Ziemassvētku izstādes tirdziņa atklāšana, pirmās Adventa sveces iedegšana.

25. XI plkst. 11.00 pilī invalīdu diena.

30. XI plkst. 18. 30 pilī *Liliputu cirks*,
ieejā Ls 2.

Kolkā

18. XI plkst. 11.00 ekumeniskais dievkalpojums Romas katoļu baznīcā; plkst. 19.00 tautas namā Latvijas proklamēšanas dienas sarīkojums un Līvu karoga svētki *Tev, mana Latvijā!*. Piedalās Kolkas pašdarbības un mūzikas skolas kolektīvi, līvu jauniešu ansamblis *Nurmorkestör* un bērnodārza *Rūķītis* dejtāji. Labāko ļaužu sveikšana. Plkst. 22.00 balle, muzicēs Tomass Kleins un *Liepājas leģionāri*, ieeja Ls 2.

20. XI plkst. 15.00 svētbrīdis luterāņu kapos, plkst. 16.00 kopēja vakarēšana pie tējas tautas namā.

30. XI plkst. 16.00 *Liliputu cirks, ieeja*
Ls 2.

- **Dzidra Bērzina pusi mūža pavadījusi Kolkā, kur tie sūrie vēji.**

Nobeigums 2. lappusē.

Runas vīriem ir spēks rokās

Novada domē 27. oktobrī

Nolēma noteikt telpu tri un nomas maksu Dundagas vidusskolā.

Apstiprināja saistošos noteikumus par būvatļaujas saņemšanu Dundagas novadā.

Nākamajā gadā pašvaldības īpašumu apdrošināšanai atvēlēja Ls 2500.

Izveidoja apsaimniekošanas jautājumu darba grupu: Mareks Griciks — darba grupas vadītājs, Benita Ose, Tija Liepa, Aigars Zadiņš, Aldis Pinkens, Aigars Šturms, Aigars Kehers, Andrejs Bāliņš un Guntis Kārklevāls. Darba grupai noteica darbības uzdevumu — izstrādāt priekšlikumus Kolkas ciema daudzdzīvokļu ēku apsaimniekošanas jautājumos un tos iesniegt līdz 30. XI.

Grozīja novada attīstības programmas izstrādes vadības grupu un apstiprināja novada attīstības programmas izstrādes darba uzdevumu un izpildes termiņus.

Atteicās no nekustamā īpašuma Dundagas novada Kolkas pagastā, Kolkā, Jūras Pērles daudzdzīvokļu mājas un tai piekritīgās nodalāmās zemes vienības pārņemšanas Dundagas novada pašvaldības īpašumā, jo piedāvātais objekts dzīvošanai neder.

Nolēma iznomāt Dundagas novada pašvaldībai piekritīgo zemes vienību ar kadastra Nr. 8850 008 0085 uz 10 gadiem.

Atļāva īpašumā Jaungriķu lauksaimniecībā izmantojamo 2,6 ha un 0,6 ha zemi, īpašu-

mā Emerkalni lauksaimniecībā izmantojamo 1,7 ha zemi un īpašumā Ciemgaļi lauksaimniecībā izmantojamo 4 ha zemi apmežot un mainīt lietošanas mērķi uz mežsaimniecībā izmantojamā zeme.

Piešķīra adresi ēkām Mežindriķi, Vīdale, Dundagas pagasts.

Nolēma izstrādāt zemes ierīcības projektu īpašuma Triskalniņi sadalīšanai divās daļās.

Apstiprināja Dundagas novada Sociālā dienesta shēmu un nolēma no 01.01.2012. pārsīst Jaundundaga ielvert Sociālajā dienestā kā struktūrvienību.

Uzdeva pašvaldības izpildedzītoram organizēt, lai no pašvaldības iestādēm izvīrītu kandidātus Ētikas komisijai.

Pieņēma saistošos noteikumus Nr. 21 Grozījumi Dundagas novada pašvaldības 2011. gada 27. jūlija saistošajos noteikumos Nr.10 «Par sociālajiem pakalpojumiem Dundagas novadā».

Piešķīra vienam novada iedzīvotājam īres

tiesības uz dzīvokli Sabdagas ciemā, Jauntūli, Dundagas pagastā, dzīvoklis Nr. 3.

Apbalvošanai ar goda nosaukumu Par mūža ieguldījumu 2011 apstiprināja Dzidru Bērziņu. Apbalvošanai ar goda nosaukumu Gada cilvēks Dundagas novadā 2011 apstiprināja Baibu Dūdu. Apbalvošanai ar goda nosaukumu Gada jauniešis Dundagas novadā 2011 apstiprināja Lienī Rumpi. Apbalvošanai ar goda nosaukumu Gada uzņēmums Dundagas novadā 2011 apstiprināja divus uzņēmumus — SIA Vilnas fabrika un SIA Līcis-93. Apbalvošanai ar goda nosaukumu Gada varonis Dundagas novadā 2011 apstiprināja Ēvaldu Spridzānu.

Atļāva izstrādāt zemes ierīcības projektu īpašuma Dzelzceļa dz. ēka 3-2.

Īpašumam Teteri Dundagas pagastā mainīja nosaukumu uz Vecteteri.

Protokolu pārlūkoja Sandra Kokoreviča

Turpinājums no 1. lappuses.

— Restaurācijas laikā uzcāja vecu rokrakstu?

— Jā. Zem krusta metāla čaulā atradām Teodora Ostenzakena vācu valodā rakstītu vēsti par baznīcas tapšanu 1855. gadā. Papīrs bija trausls, lūza kopā, piedevām vēl tas bija savulaik komjauniešu sekretāra cauršauts. Iedevām dokumentu restaurēt, vācu valodas skolotāja tekstu pārtulkoja latviski. Tagad šie dokumenti glabājas pie manis.

Pēc kara vietējie padomju aktīvisti gribējuši krustu noņemt. Viens kāpis augšā, bet nokritis un salauzies. Pārējie

• 70 vai 75 gadu jubilejā — kas to vairs atceras?

• Restaurācija sākusies! Ar būvdarbu vadītāju Krastiņu no Talciem.

baidījušies kāpt. Tad Elmārs Vītiņš mēģinājis šaujot dabūt krustu nost. Neizdevās, bet trāpījis bumbā, metāla čaulā un, kā izrādās, arī senajā rokrakstā.

Dabūjām rokā arī aizvesto 50 kilogramus smago bronzas zvanu — Upesgrīvā.

— Kā tapa altārglezna?

— Agrākos laikos aiz altāra atradies koka krusts un Pestītāja tēls kokgrebumā. Dauzonas arī to bija sasītuši, lielā krucifiksa sīki gābaliņi esot mētājušies pa lauku.

ja liels trieciens. Tad ienesa malas, jo darbs bija triptihs, un es sapratu, ka glezna tāda arī paliks. Māksliniece prasa manas domas, bet es nespēju neko pateikt. Un ko cilvēki sacīs? Ārprāts! Tādu stilu te nepieņems.

Dažas atlikušās dienas līdz baznīcas iesvētīšanai gāju cītīgi baznīcā, bet uz gleznu raudzīties nespēju. Kā paskatījos Jēzum acīs, tā man pilnīgi kā elektrība izskrēja cauri. Kas notiks tālāk?

Trešās dienas agrā rītā atkal devos uz baz-

nīcu Dievu lūgt, lai man apgaismo prātu. Drīz vien jau gribējās glezņai acis uzvest, tomēr baidījos. Bet tad uzreiz jutu vieglumu. Nu paskatījos uz darbu — un vairs nekādu trīsu, ne strāvas. No tā brīža gleznu biju pieņēmusi.

— Kāpēc jūs tomēr sākat tik cītīgi sargāt Kolkas dievnamu?

— No bērnības esmu kopā ar Dievu. Mans paps bija ļoti ticīgs, katru svētdienu turēja dievvārdus. Bērniem bija godīgi jāsež, un tikai pēc svētbrīža, pēcpusdienā drikstējām aiziet ciemos un pa āru paskriet.

Esmu daudz slimojusi. Bērnībā pārcietu botkinu, bet toreiz nezināja, ka pēc tam jāuzmanās. Ēdu daudz sāļta — gaļu, zivis, un neviens nevarēja pateikt, kāpēc es sāku izdilt. Man bija gadi 30, bet svēru tikai 39 kilogramus! Beigās vajadzēja operēt, bet neviens ārsts neuzņēmās. Mocījās lielās sāpēs un ļoti lūdzu Dievu. Lūdzu un solījos — ja būs lemts dzīvot, tad kalpot, kā vien spēšu un sapratīšu. Beidzot viens dakteris piekrita operēt, gan sakot, ka risks ir liels. Izdzīvoju, atspīrgu, un man vēl piedzima otra meita. Pēc tam vēl smagi saslimu, bet dzīvoju joprojām.

— Kā atjaunojās Kolkas draudze?

— Līdz Atmodai nekas nenotika. Arī restaurācijas laikā īpaši nenāca. Jā, uz talkām atsaucās. Pirms dievnama iesvētīšanas bija jādara lieli darbi, tad cilvēki nāca.

Draudzē pirmais dievkalpojums notika 1989. gada 11. jūnijā. Jumts tad vēl bija pilnīgā postā, iekšpusē — būtībā drupas. Uz lielaļiem pilāriem huligāni bija likuši mērķus un tajos metuši ar cirvjiem...

Kolkas pamatskola iedeva vecus, norakstītus krēslus. Dievkalpojumus noturēja Teoloģijas fakultātes studenti Juris Simakins un Andris Asis. Viņi arī atveda no Konsistorijas veidlapas, un sākumā draudzē pierēģistrējās pāri par 80 cilvēku. Tagad palikusi apmēram puse, regulāri nāk kādi 15–20. Mācītāji ir

• Ar dzīvesbiedru Rihardu Saunaga Purvniekos 50. gadu sākumā drīz pēc kāzām.

mainījušies. Pašlaik mums ir mācītāja pienākumu izpildītājs Ainārs Kostanda, ļoti enerģisks, aktīvi piedalās ciema dzīvē.

Esmu bijusi draudzes vecākā padsmīt gādus, joprojām pildu pērmindera pienākumus. Baznīca jāsargā vairs nav, bet darbu pietiek. Līdz šim pa ziemu esmu gājusi kurināt. Nu gan teicu, ka tik bieži vairs neiešu.

Sākumā jau mani uzņēma diezgan atturīgi, tas laikam te raksturīgi. Bet es ne ar vienu neesmu karojusi. Vienmēr esmu palāvusies uz Dievu.

Alnis Auziņš

Foto no Dzidras Bērziņas albuma

• Ar meitām un mazbērniem, ap 1993. gadu. No labās Dzidra, jaunākā meita Benita, Lilitas meita Liāna, vecākā meita Lilita un Benitas dēls Andris

Aizgāja dundadznieks Latvijā tālu

Uzdevums joprojām nav izpildīts

Saruna ar Arnoldu Auziņu rakstnieka 80. jubilejas priekšvakarā

Dundadznieka pirmajā numurā tieši pirms 10 gadiem publicējām interviju ar Arnoldu Auziņu. Laiks pagājis, novembrī apaļa jubileja gan rakstniekam, gan — pirmoreiz — mūsu avīzei, tāpēc tikāties atkal.

— Par ko tu bērnībā vēlējies kļūt?

— Par laupītāju. Biju salasījies par Lipu Tulianu. Vēlāk, kad paaugos un jau gāju skolā, kopā ar brālēniem Gunāru un Vilni skrēju pa mežu un ar modinātājpulksteni uzņēmu laiku. Biju nolēmis kļūt par sportistu. Vidusskolā apmeklēju ķīmijas pulciņu, ko vadīja aizrautīgs skolotājs Gustavs Veterbergs, pēc iesaukas Sulfāts. Grūti bija izšķirties, ko studēt, tomēr aizgāju uz žurnālistiem.

— Tavā personā varbūt esam zaudējuši otru Kaupēnu vai vismaz Paulu Valdenu... Bet pārcelsimies uz tālāku laiku! Esmu pazinis visai daudz tavu kolēģu, kas pirms pensijas lolojuši lielas ieceres literatūrā. Lielākajai daļai čiks vien iznācis. Ar tevi ir pretēji. Devies pensijā tieši 60 gados, turklāt tas iekrita sarežģītā pārmaiņu posmā, bet piedzīvoji radošu uzplaukumu.

— Jā, ar mani notika gluži otrādi. Redakcijas ikdiena, dažādie pienākumi, sarunas ar darba biedriem, arī šaha spēle paņēma daudz laika. Pensijā beidzot kļuva brīvs un varēju darīt to, kas pašam patīk, — rakstīt. Laikam redakcijā biju sevi izsmēlis, tāpēc arī bērnu tematikai pēc tam esmu maz pievērsies.

Pirmo romānu vispār uzrakstīju pēc 60 gadiem, pēdējos 10 gados — astoņus. Desmit gadus pēc kārtas biju redaktors *Zemkopja gadagrāmatai*, tāpat vairākām dzejoļu grāmatām izdevniecībā *Sol Vita*.

Pirms 5 gadiem uzstādīju savdabīgu rekordu: vienā gadā man iznāca 7 grāmatas. Esmu vienīgais latviešu rakstnieks, kas par saviem spalvas brāļiem raksta anekdotes. Tās apkopotas sešos krājumos. Uz jubileju solīja kārtējo šīs sērijas grāmatu *Rakstnieks arī ir cilvēks*, diemžēl izdevniecība laikam nepagūs. Šogad iznāca dzeju krājums *Kokteilis*. Dzeja esot jaunības daļa. Arī es pēdējās desmitgadēs vairāk esmu pievērsies prozai, tomēr pavisam dzejot neesmu pārstājis.

— It kā esot divi rakstnieku tipi. Vieni paļaujas tikai uz iedvesmu, citi turpretī uz pašdisciplīnu. Katru dienu jāuzraksta zināma norma, gan jau radīsies arī iedvesma.

— Uz iedvesmu vien paļauties nevar, bet ļoti regulāri arī nerakstu. Piemēram, esmu sācis romānu, bet tad paiet vairākas nedēļas, kad nepiesēžos. Tik traks arī neesmu, ka nespētu atrauties no darba, lai papusdienotu. Plānot literāru darbu ir grūti. Uz papīra romānu smalki neizstrādāju, galvā gan. Jā, es rakstu pa gabaliem. Šad tad nodaļu esmu sācis no otra gala, zinādams, ar ko tas beigsies. Mani vada tipāžs. To izdomāju, tam bieži vien ir kāda konkrēta cilvēka iezīmes, un tas arī prozas darbā dzīvo. Rakstot rodas atskārsme, kā turpināt.

— Pirmoreiz raksti ar roku?

— Jā. Apbrīnoju tos, kas uzreiz spēj ar datoru. Otrreiz gan, bet tad arī pieslīpēju.

— Vai baiļu no baltas lapas nav?

— Pilnīgi balta man nepatīk. Vajag, lai viena puse būtu aprakstīta!

— Vai varoņi kādreiz nepakļaujas?

— Jā, rakstot pašu pirmo romānu *Maldugunis*, darba gaitā iecere mainījās, jo varonis neļāvās ieplānotajiem ietvariem. Bet vēl ar citu romānu bija pavisam īpatnēji. Man sāka zvanīt cilvēks, apgalvojot, ka es viņu esot izķengājis. Kā lai pārliecinu, ka šo cilvēku nepazīstu!? Tā dzīvē notiek.

— Ir viedoklis, ka žurnālistika nokauj literātu, otrs — ka dod vielu.

— Taisnība ir abiem. Redakcijā ir priekšniecība, jāpilda noteikti uzdevumi, kas ne vienmēr tik, diezgan bieži ir jāsteidzas, kas savukārt veicina šampus. Bet es saskatīju arī priekšrocības. Būdams kautrīgs, citādi nekad nebūtu iepazinies ar tik daudzveidīgām personībām, daudzi man uzticēja dzīves stāstus.

— Kā tu pats raksturotu savu prozu?

— Pamaz tēlojumu, pārsvarā ir dialogi. Apzinots, ka *Latvijas Avīzes* konkursos mani pazīst pēc rakstības veida.

— Kādos žanros tu neesi strādājis?

— Neesmu rakstījis scenārijus. Ne filmu, ne seriālu.

— Tu esi pievērsies arī dokumentālajai literatūrai, publicistikai.

— Pēdējā desmitgadē esmu uzrakstījis vairākas grāmatas par vēsturi: *Četri diži zemgalieši*, *Brīvās Latvijas prezidenti*, *Konstantīns Čakste*, *Gustavs Zemgals*, *Ģenerālis Jānis Balodis*, arī par Pokaiņiem, kas bija Jumavas pasūtījuma darbs. Kolēģi sākumā brīdināja, ka es tur kaklu aplauzīšu.

— Tiešā nozīmē?

— Pārnēstā, jo tik daudzi par Pokaiņiem bija runājuši un arī rakstījuši. Man vajadzēja ar daudziem tikties, arī ar zinātniekiem, nācās pašam aizbraukt. Īpašus brīnumus nepiedzīvoju. Tomēr tur ir tāds akmens... Tuvināju plaukstu — nepieskaroties, kādus 3 cm no paša akmens, un jutu, ka svelme nāk kā no krāsniņas. Ziemā! Pārbraucis mājās, uzrakstīju 6 dzejoļus. Tik daudz vienā dienā — pirmoreiz!

— Kā ir rakstīt literāru lieldarbu un

kā — vēsturisku romānu?

— Lai gan darbs arhīvos prasa daudz laika un pūļu, dokumentālajā prozā grūtākais ir pēc tam izveidot kompozīciju, lai būtu loģiski, nekas nepārklātos. Taču, ja ir norunāts ar izdevniecību, tad ir liela drošība, ka darbu nodrukās. Par literāru darbu tādas pārliecības nav. Toties uzrakstīt ir krietni vieglāk.

— Man šķiet, ka svarīgi ir tas, cik daudz no talanta izdodas piepildīt. Man liekas, ka tev no iedotā izdevies īstenot 99 procentus un tādēļ vajadzētu justies labi, pat — laimīgi.

— Neesmu par to domājis. Jaunībā divreiz esmu piedalījies jauno autoru seminārā, 1957. un, šķiet, 1959. gadā. Mūsu grupā bija daudz spožu iesācēju, no kuriem literatūrā nepalika neviens. Savukārt jaunajam Imantam Ziedonim viņa recenzents Laimonis Vāc zemnieks ieteica nodarboties ar ko citu.

Pašam sevi grūti vērtēt. Gribējies jau daudz ko izdarīt. Man arī ir pārmetuši tādu kā svaidīšanos, ka rakstot dažādos žanros, atšķirīgai auditorijai. Bet man tā ir patīcis. Kāpēc visu laiku jāpieturas pie viena? Piemēram, pēc romāna man gribas ko citu.

— Un kas no taviem daudzajiem darbiem pašam šķiet vairāk izdevies jeb tuvāks?

— Pēdējos gadu desmitos esmu pievērsies vēstures izpētei, un šīs grāmatas devušas lielu gandarījumu. Arī labās atsauksmes no

Vārdi

Laikrakstam *Dundadznieks* 10 gadu jubilejā

*Ir katram vārdam sava loma —
Kas šodien svešāks, tuvs būs rīt.
Vislabākās ir tādas domas,
Ko grūti vārdos izsacīt.*

*Spēj vārdi celt un arī ārdīt,
Gan slavēt, nozāķāt, gan bārt,
Bet mums vismīļākie ir vārdi,
Ko gribas lasīt vairākkārt.*

*Ir vārdi spēcīgi un maīgi,
Vien nedrīkst lietot bieži tos.
Lai būtu neierasti, svaigi —
Balts zibens tumšos mākoņos.*

*Kā izvēlēties vārdus īstos,
Lai tie kā kristāls saulē mirdz?
To drošais var, kurš nenobīsiēs,
To zina tikai gudra sirds.*

*Mēs savu avīzīt cienām,
Par mūsu novadu ir prieks,
Visjaukākā no visām dienām,
Kad pastkastītē Dundadznieks.*

**Arnolds Auziņš —
Dundadznieka lasītājs no pirmā numura
un arī autors**

Konstantīna Čakstes meitas, no Gustava Zemgala meitas. Neesmu profesionālis, bet man izdevās pierādīt dažas vēsturnieku kļūdas. Piemēram, par Oskara Kalpaka nāvi. Noskaidroju, ka sašautais Kalpaks nav spējis pateikt neko citu kā «Lēnāk...». Viņam piedēvētais teiciens «Balodi, paliec manā vietā!» ir izdomājums. Balodis bijis žurnālistu iecienīts. Viņam *Vērmānīti* bijis savs galdiņš, un ģenerālis labprāt uzciņājis rakstītājus, kas viņu arī glificējuši. Tāpat atklāju, ka Oskaru Kalpaku nogalināja, lai sašķeltu Latvijas armiju. Tā bija savvērestība, nevis traģiska

• Šoreiz personiski, no intervētāja viedokļa: mani topošie vecāki Arnolds un Rasma Mālēju rudzu laukā. 1957. gads.

pārskatīšanās.

— Bet tu nepiemini literāros darbus!

— Sirdij tuvi autobiogrāfiskākie. *Karuse-lis* — atmiņas par Dundagu, Elmāra tēlā esmu iekausējis daudz no sevis. *Es varu tikai mīlēt* — par žurnālista darba sākumu, lai gan darbību esmu pārcēlis uz rajona laikrakstu.

— Manuprāt, *Es varu tikai mīlēt ir tavs labākais garprozas darbs. Bet dzejā?*

— Skolas bērni tiekoties mēdz jautāt autora mīļāko dzejoli. Vai no tūkstošiem iespējams minēt vienu? Bet es tiešām varu. Tā ir *Balāde manam vectēvam*. To publicēja *Literatūra un Māksla*. Reiz aizeju uz Raimonda Paula koncertu un dzirdu: dzejolis kļuvis par dziesmas tekstu! Milzīgs pārsteigums, jo Pauls iepriekš nebija teicis.

Ar *Somu pirti*, krietni populārāko dziesmu, bija tā. Rakstnieku savienībā rīkoja tikšanos ar Paulu, un katram dzejniekam vajadzēja piedāvāt dzejoli iespējamai komponēšanai. Neilgi pirms tam pirmo reizi mūžā biju apmeklējis somu pirti — Maltas sovhoztehnikumā — uz uzrakstījis par šo tēmu dzejoli. Pauls izraudzījās tikai šo manu un vēl vienu Jāņa Petera dzejoli. Pēc pusgada komponists zvana. Esot uzrakstījis, lai atnākot paklausīties, un vēl — piedziedājumam arī vajagot tekstu. Uzrakstīju divus variantus, Pauls izmantoja abus.

— Literatūrvēsturnieku labad pieminēšu, ka dziesmai ir vēl viens variants. Reizēm, pats dziedot, tu vienu vārdu tur aizstāj ar «Laimdota».

— Nu ja. Bet mans onkulis Pēteris Zviedrs kādreiz pa telefonu mani strostēja par *Balādi manam vectēvam*: vai tad tev nekā cita nav, ko rakstīt, kā par cilvēka nāvi?

— Un kā radās Dundagas himna?

— Goda vārds, to neatceros!

— Kā tu vērtē mūsu literatūru pašlaik?

— Žēl, ka humoristiem un satīriķiem vairs nav sava izdevuma! Bibliotēkā palasu žurnālus, grāmatas. Manuprāt, jaunie dzejnieki pārlietu cits citu slavē un vienādi raksta. Man nepatīk arī modē esošas rupjības.

Grūti nosaukt vienu, kas patīk. Liāna Langga. Kārlis Vērdiņš. Un Knuts Skujenieks. Arī pēdējā laikā, kad viņš raksta ļoti nenopietni. Prozā liela švunka ir Lailai Muktupāvelai.

— Vismaz līdz Turcijas posmam bija... Paklau, tu nesvinēšot jubileju?

— Jā. Man nekad arī nav patikušas.

— Ko radi un draugi lai iesāk?

— Neko.

Nobeigums 4. lappusē.

• Trīs paaudzes šovasar satikušās dzejnieka vasarnīcā Inčupē: Arnolds, Alnis un Ieva.

Turpinājums no 3. lappuses.

— **Bet astoņdesmit jau nav «nekas»!**

— Talsos mani aicina 3. decembrī, vēl pēc desmit dienām šaurā lokā pasvinēšu Rīgas Latviešu biedrības namā, Omulības klubīnā. Man vairs negribas pie gariem klātiem galdiem. Naudu arī tam vajag!

— **Nu ja, astoņdesmit tortēm... Bet avīzei arī ir pirmā kaut cik ievērojamā jubileja. Tu gan esi uzrakstījis veltījuma dzejoli, paldies, tomēr pasaki kaut ko arī prozā!**

— Vispirms pārskatu virsrakstus, visvairāk mani interesē par pazīstamiem cilvēkiem. Par lībiešiem noteikti izlasu. Nelasu pašvaldības lēmumus.

— **Vēl pirms 10 gadiem tu dzimtajā tamiņu mēlē tikpat kā neko nebiji uzrakstījis. Nu drusku esi labojies.**

— Dundzišī iznāca pēdējā desmitgadē. Biju sācis rakstīt romānu tāmnieku dialektā. Izdevniecībā vaicāja, vai būs humoristisks. Atbildēju noliedzoši. Interese zuda.

— **Tavs darbs jādrukā Dundadzniekā!**

— Esmu atmetis ar roku. Lai paliek kāds nepabeigts darbs. Rainim arī bija.

— **Tavs vārds ir izskanējis arī Amerikā...**

— Jā, Andrejs Jansons tur iestudēja mūziklu *Laimes reibonī*, kas ir mans Rūdolfa Blaumaņa lugas *Ļaunais gars* dramatisējums, un *Māsas Elizabetes noslēpums*, ko izveidoju pēc Rutku Tēva darba *Mūkusalas brāļi*.

— **Tu esi cītīgi apkopojis jocīgus atgadījumus no citu rakstnieku dzīves. Bet pats taču arī šad tad iekulies kļūmīgās situācijās!**

— Reiz braucu uz Raunu avenēs. Izdomāju no autobusa izkāpt citā pieturā, lai ātrāk tiktu galā. Iznāca nesoļot liekus 17 kilometrus. Rudzišos nonācu vēlā naktī. Durvis ciet. Pagrabinos pie loga, nekādas dzīvības. Nolēmu nosnausties siena zārdā. Bet augusta nakts jau aukstas, ceļā biju sasvīdis. Drebinos, drebinos, aizmigst nespēju. Metu kaunu pie malas un nu jau kārtīgi bungoju pa rūti. Iznāk sievasbrālis Ziedonis un ielaiž mani. Viņš saka: «Ko tu nenāc iekšā, mums taču no otras puses durvis ir vaļā!»

— **Kas ir tavš lielākais nupat pabeigtais**

dzēta par katru apgūto prasmi.

— **Tu minēji Madonu kā sava veida paaugli, kur sekmīgi sadarbojas CM, pašvaldība, vietējie uzņēmēji.**

— Madonā sociālais darbinieks ģimenēm, kas nonākušas dienesta redzeslokā, raksta ieteikumu plānu, iesaka dažādas programmas, un, ja ģimene neko neizvēlas un tādējādi it kā pauž, ka neko savā dzīvē negrib mainīt, tad nesaņem pabalstus. Viens ieteikums sarežģījumu gadījumā ir sūtīt bērnus uz CM. Vajadzību kaut ko vērst par labu bērnu un pusaudžu vidū ir daudz, kaut vai hiperaktivitāte. Tādi bērni nav retums arī mūsu draudzē. Bet jau pēc vienas CM nometnes bērni ir pārvērtušies. Viens būtisks iemesls ir tāds, ka CM programmā pret bērniem un jauniešiem izturas kā pret personībām, gan uzticoties, gan prasot atbildību. Viņus ļoti ātri radina pie patstāvības, piemēram, nometnē viņi paši gatavo sev ēst.

— **Bet iespējamā sadarbība pie mums?**

— Pirmajā novembrī notikušajā uzņēmēju sanāksmē pilnīgi mazliet pieminēju CM kustību, jo kāds darba devējs izteicās, ka nelabprāt grib ņemt tos jauniešus, kas stutē veikalu stūrus. Pēc sanāksmes cits uzņēmējs jau izteica vēlmi, lai nākamajā sanāksmē izstāstu sīkāk. Uzņēmēji novērtē praktiskas lietas, kas darbojas. Sociālā darba mērķis nav viskādam grūtā brīdī iedot mantiskas vērtības, bet gan izaudzināt sabiedrībai derīgus cilvēkus, krietnus darba darītājus, radīt iespēju no atkarīgajiem kļūt par devējiem. Tādi va-

darbs?

— Memuāri un romāns par Ģibzdes skoliņu un vācu laiku Dundagā — *Labrīt, vakardiena!*

— **Pirms desmit gadiem tu teici, ka uzdevums nav izpildīts.**

— Arī tagad vēl nav! Melānija Vanaga 86 gados esot aizgājusi uz izdevniecību *Liesma* un pateikusi, ka uzrakstīs vēl 7 grāmatas. Un uzrakstīja! Nomira 92 gados.

Nē, nu domāšana tik asa vairs nav. To jūtu gan šahā, gan rakstot. Taču idejas ir. Man pašdomā viens detektīvs.

Alnis Auziņš

Foto no autora albuma

Lauzīsim galvas dotajā virzienā!

Ceļa meklētāji ceļa sākumā

Dundadznieks, piecu puiku tēvs Ansis Roderts mēnešus divus novada centrā vada *Ceļa meklētāju* klubu. Zinu, ka to apmeklē kāds ducis 11–12 gadus vecu bērnu, nebūt ne tie klausīgākie, kas piektdienu pēcpusdienās pilnīgi nododas gan garīgām, teorētiskām nodarbībām, gan gluži praktiskai lietai — mācās savaldīt divriteņus un reizē — paši sevi. Tuvāk lūdzu pastāstīt Ansi.

— **Kas ir *Ceļa meklētāji* (CM)?**

— Šī kustība ir aizsākusies pirms gadiem 100 Amerikā, Septītās dienas adventistu draudzēs, un pakāpeniski attīstījusies kā kristīgs darbs ar bērniem. Daudzas idejas, kas uzrunā un aizrauj bērnus un pusaudžus, ir aizgūtas no skautu organizācijas. Pamazām kustība izpletās pa visu pasauli.

Mūsdienās, kad sabiedrībai aizvien grūtāk ir pārraudzīt pusaudžu dzīvi, CM ir sevi parādījusi kā programmu, kas iziet ārpus vienas noteiktas konfesijas, kas sociālajā jomā sadarbojas ar pašvaldībām un ir pierādījusi, ka spēj efektīvi mainīt pusaudžu dzīvi.

Latvijas CM no dažu cilvēku ierosmes apmēram desmit gados izaugusi par kustību ar vairāk nekā 30 klubiem. Pēdējos gados Madonā un Cēsīs CM darbs ir pilnībā pāraudzis vienas draudzes robežas. Ļoti laba sadarbība CM izveidojusies ar Madonas Sociālo dienestu, iesaistīti arī uzņēmēji. Par pusaudžu izaugsmi pat izstrādāts bakalaura darbs, analizēti ieguvumi. Dažās jomās labvēlīgās pārmaiņas ir pat ļoti ievērojamas — par 30, 40, 50%. Jaunieši pārvērtē attieksmi pret alkoholu un citām atkarību izraisošām vielām, uzlabojušās vecāku un bērnu attiecības.

Ļoti daudz ir tādu pusaudžu, kas kļūst par ielām, vairāk vai mazāk ir riska grupā. Viņi vēl nav pārkāpuši likumu, bet, klaiņojot un lāgā nezīnot, ko darīt, ātrāk vai vēlāk kļūs par lielu sabiedrības problēmu. Uz to būtu jāreagē laikus!

— **Sabiedrība nezina, ko darīt.**

— Nu ja. Uz pārraudzināšanas iestādēm, par laimi, tādus vēl nevajag sūtīt, bet sociālā korekcija vai ievirze pareizās sliekšņos būtu vajadzīga laikus. Labas drēbes, silta istaba, mantas, ēdiens — tās ir vajadzīgas, tomēr pārāk niecīgas vērtības, lai bērns justos laimīgs. Mūsdienās bērni ir pārāk atrauti no pieaugušo dzīves, līdz ar to viņi nespēj tajā ieiet, ne tagad, ne arī tad, kad paaugsties. Tāpēc vērtīgākais, ko pusaudžiem varam dot, ir laiks. Vispirms, parādot nedalītu uzmanību, darot to, ko vēlas darīt bērns, mēs iegūstam viņa pieķeršanos. Viņa pieķeršanās ir izšķirošais spēks, kas viņu motivē mainīties, kas piesaista reāli lielajai dzīvei.

Dundagā šoruden uzsākām CM kustību, vispirms dodoties dienas pārgājienā no Sīkraga līdz Mazirbei. Vērojam dabu, ko mums palīdzēja Dabas aizsardzības pārvaldes Kurzemes reģionālās administrācijas darbiniece Andra Ratkeviča, tikāmies ar interesantiem cilvēkiem. Sākoties mācību gadam, kodols no šīs vienas dienas ceļojuma izveidoja mūsu klubu. Daži pienāca klāt, kāds atkrita, un tagad puikas mums pat ir pārsvarā.

— **Lūdzu, pastāsti sīkāk par Dundagas CM sākotnī!**

— Vispār CM darbojas 10 līdz 16 gadus veci bērni un jaunieši, izejot vairākas klases. Mēs, Dundagas CM, esam radniecīgi Mado-

nas klubam, jo arī no paša sākuma esam izgājuši ārpus draudzes robežām. Dundagas bērnu dienas centru *Mājas* pārsvarā apmeklē bērni līdz 10–12 gadiem. Pēc tam jau viņi kļūst par pusaudžiem un paši saprot, ka no *mājinieku* vecuma ir izauguši. Viņiem vajag ko citu, bet tā «cita» nav. Tāpēc mūsu nolūks bija uzrunāt galvenokārt šī vecuma bērnus, apzinoties arī to, ka *Mājās* viņi jau ir saņēmuši labu ceļmaizi, kristīgu ievirzi, un mēs turpinātu iesāktu darbu.

Aicinājām dažādus bērnus, gan no nelabvēlīgām ģimenēm, gan vienkārši tādus, kam grūtāk kļājas. Tā kā paši esam ceļa sākumā un mūs ierobežo visa veida resursu trūkums, sākām ar desmit bērniem. *Dienas* centra vadītāja Alfa Auziņa vienojās ar pils direktori Baibu Dūdu, un mēs radām mājvietu pilnīgi, kur agrāk atradās *Dundadznieka* redakcija.

Pulcējamies piektdienās pēc stundām, un mūsu nodarbībām ir divas daļas. Pirmā ir ga-

rīgā, kad runājam par morāli, ētiku, pievērsamies tiem principiem, par kuriem vēsta Bībele. Te mums palīdz Sarmīte Zumberga. Otrā, praktiskā daļa, ir veltīta riteņbraukšanai. Neapšaubāmi pastāv problēma — divriteņi bērniem un pusaudžiem ir, braukt gribas, pareizi to darīt nemāk, un tiesību arī nav. Taču ar cīņu pret to un aizliegumiem nekas nebūs līdzēts. Tāpēc cenšamies šo jautājumu risināt. Manā uzraudzībā bērni mācās apkopt velosipēdu, ja vajag, saremontēt, un pareizi, droši braukt, trenēt līdzsvara sajūtu, precizitāti, izturību. Dodamies pārbaudes braucienos. Ziemā, kad ārā vairs tā nevarēs darboties, pievērsīsimies teorijai, jo nolūks ir iegūt tiesības — tad, kad būs zināšanas un atbilstošais vecums. Piedevām tad katrs dalībnieks iegūs CM nozīmīti, kas pare-

jadzētu būt loģiskajai attīstībai — no dienas centra *Mājas* un CM klubīnā izaug nākamie saprātīgie jaunieši. Ja, no vienas puses, ar uzņēmēju atbalstu nodrošinātu regulāras nodarbības un ar Sociālā dienesta palīdzību, no otras puses, motivētu pusaudžus regulāri tās apmeklēt, tas būtu tandēms, kura rezultātus drīz vien varētu just.

— **Tātad pirmo aicinājumu sadzirdēja.**

— Jā, uzņēmējiem vajag redzēt, ka viņu ieguldīto naudu tiešām izmantos efektīvi. Ja man būs iespēja savu ideju izstāstīt sīkāk, esmu pārliecināts, ka tai būs arī reāls atbalsts. CM Dundagas grupiņu var atbalstīt ar organizācijas *Mājas* starpniecību.

— **Jautājums, ar ko varbūt vajadzēja iesākt. Kas tev par interesi ieguldīt spēku, laiku, naudu? Tu brauc diezgan krietnu gaba-**

lu un tērē degvielu, pretī par to visu nesaņemot ne santīma. Mūsdienā sabiedrībā ar lielāku izpratni uztver gluži pretējas nostādnas un ģimenes modeli, piemēram, kad vīrs šad tad iedzer, šad tad iekausta sievu un pats aiziet meitās. Nekas īpaši labs, bet — normāli. Turpretī tava rosība no normālo redzes viedokļa var modināt aizdomas.

— Jā, es, protams, esmu saskāries ar tādu uzskatu — ja kristieši iesaistās kādā labdarības pasākumā, tad viņu slēptais nolūks ir vervēt sev piekritējus.

— **Tu tātad negribi nozombēt bērnus? Vai vismaz ar varu pievērst savai ticībai?**

— Es nevienam nevaru pierādīt savu iekšējo būtību, ticēt vai neticēt maniem krietnājiem nolūkiem ir katra izvēle. Mans parāgs ir Kristus, kas darīja labu, neprāto dams, kas Viņam par to būs. Vai tas, kam Viņš labu darījis, pateiks paldies vai piesitīs krustā. Viņš gan zināja, ka daži no dziedinātajiem kliegs, lai Viņa rokās dzen naglas.

Pavisam personīgi. Mans vecākais dēls bija tāds kā izstumtais, un tādiem ir viegli sapīties ar «izstumto kompānijām», lai atspēlētu savu sāpi. Saprātu, ka man vēl kas ir jādara arī savu bērnu labā. Es saskatīju šajos atstumtajos potenciālu, kas elitei, ja tā to var nosaukt, varbūt nemaz nepiemīt. Elitārie bērni parasti jūtas pašpietiekami, tāpēc neieauga savas problēmas un tās nerisina. Vel tot rūpes savām atvasēm, izlēmu ar saviem sviedriem padalīties.

— **Izklausās jau loģiski un vienkārši, bet jāatzīst, ka daudzi gudri un gana veiksmīgi cilvēki, tostarp arī kristieši, no tā neizdara secinājumu, ka tieši viņiem ir jāiesaistās un tā vai citādi kaut kas no sevis jādod vai pat jāziedo — nauda, laiks, nervu enerģija...**

— Tur jau tā problēma, ka *pareizie* kristieši bieži jūtas tik pašpietiekami, ka neredz savu patieso vajadzību — pilnīgi sevi nodot Dievam. Bībelē ir teksts: «Patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši» (Mateja 25:40).

— **Nu ja, bet kādam pusaudzim var tik ļoti iet pie sirds tās vērtības, ko tu, Alfa, Sarmīte stāsta un māca, ka viņš nūdien var kļūt par kristieti. Kāds, kas stāv ļoti stingrās ateistiskās pozīcijās, var teikt, ka viņa bērnam nav izvēles. Viņš neļaus savam bērnam iesaistīties CM, kaut gan sirdī varbūt daļēji atzīs labos nolūkus.**

— Nenoliedzami, Bībeles vērtības mēs uzsveram, un tik tiešām kāds var kļūt par kristieti. Bet mans nolūks ir, lai bērns vispār kļūtu labāks. Tas ir svarīgi. Es pieļauju, ka var izveidot labas programmas arī bez Bībeles. Ja ir tādi entuziasti, lai rīkojas. Man nekas nav pretī. Lai dara un pierāda, un parāda rezultātus. Mēs varam strādāt līdzās, lai bērni un jaunieši izvēlas. Kam Bībele netraucēs un pat liksies saistoša, tas izvēlēties mūs. Kas nāks no stingri ateistiskās vides, tas varēs iet pie otriem. Un tad var salīdzināt. Bet pagaidām cita piedāvājuma nav.

— **Jūs darbojaties tikai divus mēnešus. Vai manāmi panākumi?**

— Patiešām esmu jau manījis labvēlīgas pārvērtības atsevišķos bērnos, un to redz arī citi. Turklāt mēs visi, ļoti dažādie, esam paša ceļa sākumā. Esmu pārliecināts, ka turpmāk būs aizvien labāk.

Alnis Auziņš

Foto no A. Roderta albuma

Pie mums, uz zemēm

Ar skatu nākotnē

1. XI novada izpilddirektors Mareks Griciks uz tikšanos Dundagas pilī bija aicinājis novada uzņēmējus.

Atsaucās vairāk nekā 20 uzņēmēju. Kā sākumā norādīja izpilddirektors, pulcēšanās mērķis ir izveidot komandu, lai uzlabotu Dundagas pašvaldības stratēģiju, lai notiktu ideju apmaiņa starp uzņēmējiem un pašvaldību.

Sanākušos uzrunāja novada domes priekšsēdētāja Gunta Abaja, paužot savu prieku un atbalstu kopīgai sadarbībai. Viņa uzsvēra, ka uzņēmēji ir novada attīstības pamats, zelta fonds. G. Abaja atzina, ka pašvaldības uzdevums ir nodrošināt uzņēmējiem infrastruktūru. Kaut gan valsts pašvaldībai iedod maz līdzekļu, to pašu mazumiņu racionāli izmantojot, kopīgi var izdarīt labas lietas.

Priekšstādi par Tūrisma informācijas centra darbību 2011. gadā sniedza tā vadītājs Jānis Dambītis, novērtējot, ka šis gads tūrisma jomā izdevies labāks nekā iepriekšējie. Viņš

arī uzsvēra regulāro pasākumu, piemēram, Ceļotāju dienas un Jūras svētku, nozīmi tūristu piesaistei.

M. Griceks, izmantojot 2011. gada statistikas datus, īsi raksturoja mūsu novadu, salīdzinot to atsevišķos rādījumos ar Rojas, Talsu un Ventspils novadu. Izrādās, visos novados, izņemot Talsu, ir ļoti neliels iedzīvotāju blīvums — 5 cilvēki uz kvadrātkilometru. Dundagas novadā ir vismazākais bezdarba līmenis, bet arī visniecīgākie iedzīvotāju ieņēmuma nodokļa ieņēmumi uz vienu iedzīvotāju — 170 latī. Taču Eiropas Savienības (ES) fondu apguve uz vienu iedzīvotāju no 2007. līdz 2011. gadam ir bijusi no 250 līdz 500 latiem, kas ir krietni lielāka summa nekā kaimiņu novados.

Izpilddirektors piedāvāja konkrētus priekšlikumus: iespēju uzņēmējiem ievietot

informāciju par savu uzņēmumu novada mājas lapā, kā arī iespēju no pašvaldības uzzināt par dažādiem semināriem, ES projektiem un jaunumiem uzņēmējdarbībā.

«Vai uzņēmēji gatavi nākt kopā, izrunāties par problēmām, kas novadā satrauc, piedāvāt savas idejas novada attīstībā?» — tāds bija izpilddirektora jautājums, uz kuru uzņēmēji atbildēja apstiprinoši, daloties novadā redzamākajās problēmās un savās idejās, ko vajadzētu darīt, lai šeit uzlabotu dzīves kvalitāti. Sanākušie atzina, ka apmainīties ar viedokļiem vajag. Priekšlikums no uzņēmēju puses bija tikties reizi divos mēnešos, taču izpilddirektors ziemā rosināja to darīt biežāk — reizi mēnesī, tāpat nākamā tikšanās notiks decembrī.

Savš redzējums par uzņēmēju un pašvaldības kopānākšanu ir arī *Mežlīdumu* saimniekam Ansim Rodertam, kurš pārstāv IK Roderts. Ansis uzskata — tikšanās reizē bijis jūtama gaisotne ar skatu nākotnē, jo izskanējis maz negatīvā, kaut gan novadā problēmu papildnam. Toties bijusi redzama vēlēšanās nākt kopā, piedalīties, bija saklausāmas labas idejas. Sajūta, ka pašvaldība ir pilnīgi atvērta sadarbībai un grib iziet ārā no savu interešu rāmjiem. Tā vēlas Attīstības plānu 2014.–

2020. gadam veidot kopā ar uzņēmējiem, nevis radīt pašizdomātu variantu.

A. Roderts pieminēja, ka skolas ēdināšana arī nebūtu izvērtusies par tādu problēmu, kāda tā ir tagad, ja pirms tam pašvaldības vadītāji būtu sēdušies pie kopīga galda ar vietējiem uzņēmējiem, šo jautājumu apspriežot kopā. Viņš izpilddirektora tikšanos ar uzņēmējiem saredz kā atmodu. *Mežlīdumu* saimnieks atceras kādu uzņēmēju tikšanos pirms gadiem septiņiem. Tad satikās trīs četri cilvēki un cilāja negācijas. Toreiz par attīstību nebija ne runas. Bet šajā reizē jau uzņēmēji izteikuši vērā ņemamas idejas. Arī pašam A. Rodertam ir konkrēti ierosinājumi, un nākamajā tikšanās reizē viņš arī būs klāt.

Pēc sanāksšanas gan atklājās, ka daži novada uzņēmēji palikuši neapzināti. Taču tas nav noticis tišām: izpilddirektors nav vietējais, informāciju par uzņēmējiem viņš smēlies no dažādiem avotiem, kas acīmredzot bijuši nepilnīgi. Nekas vēl nav nokavēts! Izpilddirektors aicina arī tos, kas dažādu iemeslu dēļ nebija ieradušies, pieteikties pie viņa pa epastu mareks.griciks@dundaga.lv. Uz nākamo tikšanos izpilddirektors aicinās visus novada uzņēmējus, kas atstājuši viņam savu epastu.

Diāna Siliņa

Kubalu skolā-muzejā

Par projektu

Kā plānots, Kubalu skolas-muzeja projekts noslēdzās 30. IX. Par to stāsta Saimnieciskā dienesta vadītājs Andris Kojro, kas augusta sākumā kļuva par projekta vadītāju.

Vadīt projektu bija interesanti, jo varēja izpausties dažādos veidos. Atrisinājām arī kādus negludumus, kas bija radušies. SIA Stats darbinieki strādāja pieteikami apzinīgi, rezultāts arī ir labs. Būvdarbu pieņemšana un nodošana jau bijusi: firma nodevusi telpas pašvaldībai, lai tās lietotu. Vēl projekts jānodod Lauksaimniecības atbalsta dienestam. Pēc tam jāraksta atskaites, bet tas jau cits stāsts.

Kas tad ir paveikts? Atjaunota vecā saimniecības ēka un veikti labiekārtošanas darbi, uzstādot četru veidu žogus. Saimniecības ēkas pirmajā stāvā ir vairākas telpas: vāgūži, kūts, mazgātuve. Vienā no vāgūžiem atrodas

glabāties eksponāti. Muzejnieki domā, kā iegādāties eksponātus, lai mācītu bērniem ar tiem darboties.

Saimniecības ēkai atsegti pamati, ierīkota drenāža, elektroinstalācija, ielikta jaunas durvis un uzlikts jauns jumts. Salikti plaukti un iegādāti krēsli. Sētā atjaunota aka.

Projekta laikā gadījās arī neparedzēti darbi. Kad izbūvēja saimniecības ēkai bruģi, vasarā lietus laikā veidojās pelķes. Veicām izmaiņas — izbūvējām ūdens noteci no laukakmeņiem. Liekas, ka pašlaik tā kalpo labi. Ja uznāktu kārtīgs lietus gāziens, pelķu nebūtu vairākas dienas.

Projekts bija paredzēts 3 gadiem, lai pareizajā laikā nocirstu kokus, uzglabātu tos un tikai tad sāktu būvēt. Sanāca visu izdarīt krietni ātrāk. Viegli neklājās arī SIA Stats vīriem, jo ļoti daudz bija jāstrādā ar izjūtu. Tā viņi arī darīja.

Sezonu noslēdzot

31. X pēcpusdienā Kubalu skolā-muzejā notika 2011. gada sezonas noslēgums Ieskats Kubalu skolas sētas vēsturē un muzeja šīs vasaras ieguvumos.

Pasākums pulcēja kādus 12 dundadzniekus, kas, izmēģinot jaunos, projektā

• *Veco skolas ēku apjož jauns žogs.*

tenzakenu, kas gādāja, lai skolotājs saņemtu algu un viņam vairs maize nebūtu jāpelna, strādājot zemes darbus. Līdz ar T. Ostenzena pārceļšanos uz Dundagu šeit ienāk arī Baronu dzimta, jo barons līdzi ņēma savus labākos darbiniekus, arī Krišjāņa Barona māsas, savas istabmeitas. Vispilnīgākā sēta Kubalu skolā bijusi 1896. gadā. Protams, I. Abajs līdztekus stāstījumam rādīja arī attēlus.

Kad nu visi skolas sētas vēsturē bija ielūkojušies, muzeja vadītājs un Gunita Tropiņa aicināja viesus apskatīt atjaunoto saimniecības ēku, pastāstot par iecerēm un vēlmēm, kā arī rosinot izteikt savas domas. Tāpat muzejnieki interesējās par iespēju muzeja īpa-

šumā iegūt kādus senākus darba rīkus. Muzejam gan nav naudas, lai tos iegādātos, tāpēc darba rīkus varētu ziedot.

Man pašai īpaši patika augšstāvs, arī ideja par to, ka kādā no tā telpām varētu rādīt senās filmas. Interesanti bija redzēt krājuma telpu ar daudzajiem plauktiem.

Pēc pastaigas, kā jau tas pie viesmīlīgajiem Kubalu skolas-muzeja darbiniekiem pierasts, baudījām karstu zāļu tēju un tikko ceptus pīrāgus un runājām par muzeja nākotnes iespējām.

Diāna Siliņa

Andra Kojro foto

• *Ciemiņi rosās pa sausumam domāto bruģi pie izbūvētās saimniecības ēkas.*

• *Novadpētniece Daiga Muželovska pie atjaunotās akas spriež, ka autentisks spainis gan vēl jāgādā.*

arī projektā iegūtais traktors zāles plaušanai. Mazgātuve aprīkota ar visu nepieciešamo, lai iegūtos eksponātus nomazgātu. Kūts telpa gan izbūvēta, taču, tā kā projektā bija izmaiņas, aitiņu tur nebūs. Agrāk saimniecības ēkā nav bijušas kāpnes uz 2. stāvu. Tagad tās izbūvētas. Augšstāvā atrodas telpa sienam, telpa, kur varētu notikt dažādi sarīkojumi, neliela darba istaba ar datoru un interneta pieslēgumu, krājuma telpa ar uzstādītiem plauktiem, kur

iegūtos saliekamos krēslus, vispirms uzmanīgi ieklausījās muzeja vadītāja Ivara Abaja saistošajā stāstījumā, kā tapa skola un ēkas ap to, kā te saimniekojuši. Ar labu vārdu viņš pieminēja mācītāju Kārli Glēzeru, kas atbalstīja Ernesta Dinsberga centienus izglītoties un kura ģimenē jaunais latviešu censonis iemācījās vācu valodu, un baronu Teodoru Os-

Nākotnes pilsētas spēle

Pēc Nākotnes pilsētas spēles Dundagā apkopotās idejas var aplūkot arī mūsu novada interneta vietnē. Savos iespaidos dalās Attīstības un plānošanas nodaļas vadītājs Lauris Laicāns un 10. klases skolniece Madara Enzele.

L.L.: «Spēles dalībnieki bija Dundagas novada aktīvākie iedzīvotāji, kas daudz kur piedalās un kam jau ir uzkrāta zināma pieredze. Ļoti būtiski, ka atsaucās jaunieši, jo tieši viņiem bija vērtīgi piedalīties interesantajā ideju radīšanā un būt kopā ar novada rosigajiem cilvēkiem.

Piedāvātajā saskatīju vairākus ļoti aktuālus un īstenojamus priekšlikumus. Dundagā zaļās teritorijas netrūkst, tomēr tā nav pienācīgi labiekārtota. Tāpēc mani saistīja ierosinājums atjaunot parkā strūklaku un vairāk labiekārtot tās apkārtni. Arī, ja estrādi pārcels citur, jādodomā, ko darīt brīvajā vietā.

Interesanta likās arī doma par pils paze-

mes noslēpumiem. Jādomā, kā šādu projektu īstenot un kā tajā iesaistīt tūristus. Noteikti jāsapoļš laukums starp pili un baznīcu.

Vairākas grupas piedāvāja dažādas nometnes: *Dzīves sāls*, ekoplenēru un ekstrēmās nometnes. Kādreiz Dundagā norisinājās mākslas nometne *Dūdieviņš* un pats tajā piedalījās. Tādas nometnes piesaistītu gan cilvēkus, gan vasarā piepildītu pili.

Savā darbā jau esmu novērtējis, cik nozīmīga ir informācija, tāpēc noderīgs likās ierosinājums par vienotas datu bāzes *Dundaga IR!* veidošanu. Ideju ir daudz, bet vajag cilvēkus, kas tās īsteno.

M.E.: «Spēle bija ļoti forša. Man patika, kā vadītāja mūs ieinteresēja. Ar prieku izbaudīju arī brīvo gaisotni. Uzzināju, kādas ir mūsu novada problēmas. Ieguvu pieredzi komandas darbā. Ļoti interesanti bija ieklausīties citu paaudžu cilvēku idejās.

Spēle bija vērtīga novada attīstībai, jo radītie ierosinājumi nepazudīs. Ja arī visas neīsteno, vismaz kādu realizēs».

Diāna Siliņa

Raibs kā dzeņa vēders

Kolkas puīši ar sportu uz «tu»

19. X Kolkas pamatskolas 8. klases skolēni no Talsu, Rojas, Mērsraga un Dundagas novadu skolu sacensībām florbolā pārveda kausu — pelnītu uzvaru sīvā cīņā par 1. vietu.

Sporta skolotājs Oskars Sproģis atzinīgi raksturo audzēkņus: «Mūsu skolas komanda ir fiziski spēcīga, veikla un pārliecināta par savu izcilību. Katrs dalībnieks zina savu vietu komandā un labi dara savu darbu, kļūdas gadījumā neapjūk un spēlē tālāk. Neveiksmes ātri pārdzīvo, taču prot no kļūdām mācīties. Vienība ir ar izteiktu gribas spēku un cīņas spar, pat nonākot zaudētājos, spēj saņemties un izkļūt no bezcerīgas situācijas. Puīši ir tehniski meistarīgi un precīzi spēles elementos».

Jaunatne brīvo laiku ne vienmēr prot izmantot lietderīgi, toties šo zēnu uzskati un darbošanās rada citu priekšstatu par attieksmi pret dzīvi. Vaicājām zēnu vecākiem, kādu lomu viņu bērnu dzīvē ieņem sports.

Janeka mamma Aiga Bite apgalvo, ka abi dēli ir gatavi jebkurām sporta nodarbēm — futbolam, florbolam un riteņbraukšanai, izmantotjot pašgatavotu BMX rampu mājas galā. Paši nodarbes atrod un meklē vietu, kur nodarboties, galvenais — dot iespēju. Florbolam puīši velta katru vakaru uz bruģētā automašīnu stāvlaukuma pagastmājas priekšā. Jaunākais dēls Mariss nolēmis savu dzīvi veltīt sportam un brīvajā laikā darbojas futbola klubā *Ventspils Olimpiskā cerība*. Janekam pašlaik svarīgāk ir sportot tepat. Mamma prie-

• 1. rindā no kreisās Oskars Jostiņš, Mairis Kehers, Elvijs Muņķevics, Henrijs Bordjugs, 2. rindā no kreisās Radovans Kevrelis, Janeks Bite, Jānis Zvirbulis.

Jāņa Medņa foto

cājas par zēnu aizraušanos, jo paliek mazāk laika nedarbiem. Galvenais, uzsver Aiga, ir dot viņiem iespēju sevi parādīt, un pēc spor-

ta dēli ir kā izslāpuši!

Maira tētis Aigars atceras, ka dēls ar sportu aizraujas no 1. klases, reizē atzīstot, ka ciemā nav vietas, kur ar to nodarboties. Varbūt šim nolūkam varētu iekārtot veco tirgus laukumu? Būtu vismaz drošāk. Liels nopelns ir skolotāja Oskara degsmei, bet puīši arī paši māk sevi nodarbināt. Viņos ir atbildības izjū-

Jāņa tētis Dainis Zvirbulis priecājas, ka dēls pievērsies sportam, jo citas piemērotas nodarbes Kolkā nav, — vēl tikai mūzikas skola. Žēl, ka nav vēl izdevies pabeigt sporta halli. Tur būtu ko darīt gan bērniem, gan pieaugušajiem. Sports dēlu ietekmē labvēlīgi. Puišis cenšas ātrāk izmācīties, ir mērķtiecīgs — zina, ko dara, un virzās uz mērķi. Līdz ar to nav laika delverēties. Arī mūsu sarunas laikā zēni devušies spēlēt basketbolu uz veco karaspēka daļu, kur ir vienīgais grozs ciemā.

Kolkas pagasta pārvaldnieks Aldis Pinkens, vaicāts par sporta spēlēm automašīnu stāvlaukumā pie pagastmājas, atbild: ja nevienam netraucē, lai spēlē! Tomēr laukums atrodas ielas malā, tādēļ no drošības apsvērumiem tas nav piemērots sportam. Jauniešu sportotkāre ir apsveicama, diemžēl Kolkā starp pieaugušajiem nav entuziasta, kas padarbotos ar bērniem ārpus skolas un palīdzētu iekārtot sporta laukumus tiem piemērotās vietās.

Puīšu attieksmi pret sportu vērtē arī viņu klases audzinātāja Aisma Brande: «Jāņa, Maira, Radovana, Janeka, Henrija un Elvija izvēlētais hobijs — sports kā brīvā laika pavadīšana — ir labs paraugs. Zēni mācās veidot komandas garu, savstarpēju atbildību, saņemot gandarījumu un prieku par sportiskajām veiksmēm. Vēlu sportisko rādījumu izmantot arī mācību darbā, jo, tiem apvienojoties, ir iespējams iegūt divkāršu gandarījumu. Esiet sportiski un gudri savas nākotnes veidošanā!»

Pievienojoties vēlējumam un lepojoties par sportistu sasniegumiem,

Antra Laukšteine,
Kolkas pamatskolas direktore

Atkal panākums!

27. X Rīgas Kongresu namā atklātajā 8. starptautiskajā bērnu un jauniešu mākslas izstādē «Iekāp Rīgas mākslā!», kas apskatāma līdz 25. XI, aplūkojami arī vairāki jauno dundadznieku darbi. Dundagas Mākslas un mūzikas skolai (DMMS) jauns panākums!

Kā pastāstīja DMMS direktores vietniece Linda Celma, Divdimensiju mākslas grupā (13–15 gadus veci bērni) **2. vietu ieguvusi Dita Elīna Sila**. Interpretētais mākslinieks — Ģirts Muižnieks, «Saulē», 2004. gads, Ditas darba nosaukums «Zvaigznes» (guaša), skolotāja Dace Čodera. Tekstila un stikla mākslas grupā (13–15 gadus veci bērni) **2. vietu ieguvusi Liene Rumpe**. Interpretētais mākslinieks — Kārlis Padegs, «Pašportrets ar rozi», 1932. gads, radoša kopija (tekstils –

filcs), skolotāja Sandra Dadze.

Apsveicam laureātus un visus Dundagas Mūzikas un mākslas skolas audzēkņus un skolotājus, kas piedalījās izstādē «Iekāp Rīgas mākslā!» Pavisam tai iesūtīti 1700 darbi, to vidū bija arī vēl citi mūsējo — Katrīnas Zosas, Elēnas Ozoliņas, Simonas Majevskas, Beatrices Zingnikas, Alises Agneses Bāliņas, Raita Bērziņa, Riharda Hermaņa un Roberta Bāliņa — darbi.

Alnis Auziņš

Pēc pieredzes Kuldīgas pusē

3. XI centrālās bibliotēkas vadītāja Ruta Emerberga savus darbiniekus un vairākus interesentus bija aicinājusi Kuldīgas pusē aplūkot dažas bibliotēkas un to darbu.

Patīkamu pārsteigumu netrūka — redzējām par pagastu apvienošanās naudu kapitāli izremontētu bibliotēku Rendā un no jauna uzceltu ēku Rumbas pagasta Ventas ciemā. Rendas bibliotēkas apakšējā stāvā atrodas grāmatas un datori, bet augšstāvā iekārtota izstāžu telpa. Ventas ciemā jaunuzceltās mājas 1. stāvs kļuvis par bērnu dienas centru un grāmatu izsniegšanas punktu. Augšstāvs vēl tikami smaržo pēc koka. Tur iekārtota skaista zāle, kur rīkot pasākumus un vadīt nodarbības. Sētā priecē bērnu spēļu laukums. Padures bibliotēka savu vietu atradusi daudzdzīvokļu mājas 1. stāva dzīvoklī. Tur, kur citiem dzīvokļiem ir lodžijas, bibliotēkai ir durvis.

Īpaši skaista ir jaunā, augustā atvērta Kuldīgas bibliotēka, kas iekārtota bijušajā sinagogā. Trīsstāvu nams, dzeltens kā kūciņa ar baltiem cakojuumiem — tāds tas ir no ārpusē, bet iekšpusē apbrīnojami plašs un gaumīgi iekārtots. Tur ir gan piemiņas vieta ebrejiem, gan balti dīvāni, kur noslēpties no citu acīm. Pirmajā stāvā atrodas daiļliteratūra, otrajā — nozaru literatūra, bet trešajā priecīgi dzīvojas bērni. Redzējām viņus spēlējām dažādas galda spēles un sēžam pie datoriem. Kāds zēns bija iedziļinājies vienā no biezajām grāmatām par Hariju Poteru.

Preiļi sinagogai atrodas lūgšanu nams, kas pārtop par izstāžu zāli. Lieliska akustika un brīnišķīga grīda, griesti un sienas! Šeit uz koncertu nākamajā rudenī jau pieteicies ārstu orķestris no Vācijas. Otrajā stāvā paredzēta konferenču un semināru zāle. Ēkas atjaunotas, iesaistoties ES projektā. Izrādās, ka Kuldīgas domē strādā projektu rakstītāju komanda, tāpēc nav brīnums, ka pilsēta kļūst arvien sapostāka un acīm tīkamāka. Arī skvērs pie Kuldīgas muzeja un Ventas rumbas tapis par ES projekta līdzekļiem. Servišķi romantisks tas izskatītos tumsā, kad būtu iedegti visi apgaismojumi. Tik ilgi Kuldīgā gan nekavējamies.

Jauki arī, ka pat mazās apdzīvotās vietās netrūkst lasītāju un interneta lietotāju. Izbrīnīja Padures pagasta bibliotēkāres teiktais, ka pagastā dzīvojot lieli nodokļu maksātāji: dažas lielas un vairākas sīkākas zemnieku saimniecības un galdniecības cehs. Tāpēc bibliotēkai arī var piešķirt krietnu naudas summu grāmatu un preses iegādei.

Vienmēr ir veselīgi atrauties no ierastā, lai izvējotu galvu un sirdi, palūktos, kā dzīvo un strādā citi. Katram no braucējiem, protams, tika savs ieguvums. Man noteikti gribētos atgriezties Kuldīgā, lai baudītu labu koncertu jaunajā izstāžu zālē. **Diāna Siliņa**

Administratīvajā komisijā

25. X sēdē izskatīja 4 administratīvā pārkāpuma lietas, ko sastādījis Dundagas novada pašvaldības policijas inspektors Jānis Simsons. Viens protokols sastādīts pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (LAPK) 171.¹ panta 1. daļas par nepilngadīgas personas atrašanos alkohola reibumā, viens — pēc LAPK 42.¹ panta 4. daļas par nepilngadīgas personas smēķēšanu, divi — pēc LAPK 106. panta 1. daļas par dzīvnieku turēšanas noteikumu pārkāpšanas.

Viena administratīvo pārkāpumu izdarījusī persona sodīta ar 100 latu naudas sodu, viena — ar 50 latu naudas sodu, viena — ar 25 latu soda naudu. Viena administratīvi sodīta ar brīdinājuma izteikšanu.

Dace Kurpniece,
Administratīvās komisijas sekretāre

Ūdenssaimniecības projektā

27. IX septembrī SIA *Ziemeļkurzeme* noslēdza līgumu ar uzņēmumu SIA *Firma L4* par projektēšanas un autoruzraudzības darbiem projektā *Ūdenssaimniecības pakalpojumu attīstība Dundagā*. Projektēšanas darbi ilgs 5 mēnešus no līguma noslēgšanas dienas. Pašreiz notiek topogrāfiskās uzmērīšanas darbi vietās, pa kurām projektēs ūdensvada un kanalizācijas trases. Projektā ir paredzēts pieslēgt ciema kanalizācijas tīklam un rekonstruēt ūdensvadu Saules, Upes, Brīvības un Puķu ielā. Tāpat rekonstruēs ūdensvadus un kanalizācijas tīklus Meža, Krišjāņa Barona, Pāces, Andreja Upīša, Talsu un citās ielās. Projektējamais ūdensvada tīklu garums ir 5775 metri, bet kanalizācijas tīklu garums — 6567 metri.

Guntis Kārklevalks

Būvmateriālu veikalā Masters,
Rojā, Bangu 2, visām precēm 20% atlaide.
Plašā preču klāstā elektroinstrumenti *Makita*.
Kvalitatīvi plastmasas logi un durvis —
uzmērīšana, ielikšana. Informāciju var iegūt,
rakstot uz epastu buvserviss@inbox.lv
vai zvanot pa tālr. 63291045; 2916940.

Rita Bumiere (1952)
Aina Marta Lošaņeva (1932)
Lūcija Hausmane (1929)

Rita Bumiere
24.02.1952. – 31.10.2011.

Atvadoties no mūsu Ritas Bumbieres, izskanēja 90. psalma rindas: «Māci mums mūsu dienas tā skaitīt, ka gudru sirdi dabūjam».

Diemžēl ne vienmēr mēs savā sirds lepnībā un dzīves steigā atpompamies paldis pateikt. Un Rita jau arī negaidīja. Viņas sirdsgudrība bija dzīves un darba smagumu pārkausēt krāšņos dāļu ziedos, kas katru gadu no jauna priecēja un pārsteidza ne tikai mūs pašus, bet daudzus jo daudzus ceļotājus. Un tad vēl pēdējā laikā aizrautība, liliņas audzējot un mācoties sadarboties ar ... sliekām. Un vēl jauni plāni, kā darboties tūrisma ...

Lai arī šogad rudens mūs ilgi lutināja un Ritas dārzā varēja koši ziedēt, diemžēl pašu dāļu karalieni no rudens salnām nespējām nosargāt. Ritai tās atnāca agri.

Mēs vēl varam mācīties savas dienas tā skaitīt, ka «gudru sirdi dabūjam».

Alanda Pūliņa

«Dundadznieks» Nr. 20 (125)
2011. gada novembris.

Dundagas novada domes izdevums, iznāk divas reizes mēnesī, reģistrācijas Nr. 000702696, pasūtīšanas indekss pastā **3085**.

Adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV 3270.

Redkolēģija: Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 63237858, epasts: alnis@dundaga.lv), Gunta Abaja, Baiba Dūda, Nauris Freimuts, Mareks Griciks, Velta Metene, Aivars Miška, Santa Namsone, Aldis Pinkens, Kristīne Savicka, Diāna Siliņa, Smaida Šnikvalde, Aiga Štrausa.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauz redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos snieguši amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervēja-mais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā. **Metiens:** 500 eks. **Interneta:** www.dundaga.lv/avize